

# Imatges que conviden a resar

Alba Blotta, de 84 anys, ens explica com durant anys junt amb un treball intel·lectual i acadèmic intens, va desenvolupar una professió nova a la qual ara dedica tot el seu temps: l'art imatger.

08/02/2011

"Vostè és Alba Blotta?", li va preguntar un jove aturant-se davant de la seva oficina del rectorat de la Universitat Austral on ella, a més de professora, era la directora del

Departament d'Avaluació  
Institucional. I el noi va afegir que  
recordava amb molt afecte una  
representació de l'Anunciació feta  
per ella, com a retaule en una capella  
de Santo Tomé (província de  
Corrientes). "Quant em va ajudar a  
resar!", li va confessar. "Em vaig  
emocionar profundament", explica  
l'Alba amb senzillesa, "perquè el que  
més desitjo és que les meves imatges  
ajudin a resar".

Actualment hi ha imatges seves als  
cinc continents, en aquells llocs on,  
des de Buenos Aires, dones de l'Obra  
han anat per continuar o començar  
la labor apostòlica. Per exemple, els  
retaules de la Sagrada Família a Nova  
York i a Montevideo, el de la Mare de  
Déu del Llibre a Corea i, des del  
passat mes de juliol, els medallons de  
Santa Maria amb el Nen Jesús a  
Kazakhstan, l'Índia i Camerun!

Revela que la seva gran debilitat a l'hora de modelar és la Mare de Déu. Va ser el motiu de la seva opera prima i, des d'aquella vegada, no va deixar de representar-la. Asseguda, dreta, amb el Nen als braços, portant un càntir, brodant, amb llibres ... i, fins i tot amb una pava encebant mate: Maria plasmada en mil motius. Però en tots ells hi ha un fil conductor, com un *leit motiv* que es repeteix al llarg de tota la seva obra: el somriure. "Perquè penso en Ella i no me la imagino d'una altra manera que no sigui somrient. Fins i tot quan acompanya el seu Fill a la Via dolorosa i a la Creu, la veig, sí, amb els ulls plorosos però també veig la seva serenitat i els seus llavis dolçament somrients. Dolçor somrient: així la invoco quan li demano ajuda en el modelatge de la seva pròpia cara".

**Com va despertar la seva passió per l'escultura?**

D'una manera singular. El 14 de febrer de 1980, amb motiu dels 50 anys de l'inici de l'apostolat amb dones a l'Obra, el vicari va regalar per l'oratori del centre on vivia una talla antiga de la Mare de Déu que algú havia donat: em va impactar el seu somriure i des d'aquest moment - no em preguntis perquè- vaig voler modelar: aquest va ser l'inici d'allò que anomenen "la meva passió per l'escultura" a la qual vaig dedicar un temps mínim, però constant, durant anys i des de fa dos anys i mig és la meva activitat *full time*.

Quants records! Com el dia que vaig acompanyar unes estudiants de Belles Arts al seu taller i em van ensenyar una tècnica bàsica per a modelar amb argila: primer un cilindre, després una espiral ... La qüestió és que en menys d'una hora "va aparèixer" la cara d'un querubí. Elles es van impressionar i jo també! Mai havia fet res per l'estil. El meu

pare era escultor, un veritable artista molt reconegut a la ciutat de Rosario, però havia mort el 1976, és a dir que mai va saber que, amb el temps, als gairebé 55 anys! seguiria les seves passes... No vaig aprendre a modelar amb ell, però m'encantava observar-ne el treball creatiu mentre estudiava al seu costat al taller. Ell també va ser autodidacta: crec que vaig heretar els seus gens.

La meva opera prima, com m'agrada anomenar-la, és de mida natural. Li han construït una ermita, a General Rodríguez, en un Institut de formació agrària. Amb il·lusió i insistència vaig aconseguir 10 quilos de fang ceràmic, els vaig posar en una palangana vermella i vaig començar a modelar en les estones de tertúlia, de conversa després dels àpats. I oh sorpresa! Sorpresa divertida per a mi i les meves "observadores": del fang informe va començar a sortir un cap humà! Amb 300 quilos més i la

dedicació de totes les meves estones lliures, vaig fer la Mare de Déu Reina de la Llar, la primera advocació que vaig inventar.

(...) Va coincidir que per aquests anys jo estava molt cansada. Amb un equip de companys havíem aconseguit un subsidi per a una investigació -que s'agregava als altres treballs de tipus intel·lectual- i el ritme intens d'aquest període m'havia esgotat. Vaig descobrir en l'escultura una manera de recuperar-me, de descansar canviant d'activitat.

Dic escultura perquè això són les meves imatges però no m'agrada que em diguin escultora; jo em dic imatgera, només vull fer imatges de la Sagrada Família. També vaig fer la de sant Josepmaria, perquè el considero incorporat a la Família de Natzaret ja que ens assegurava, il·lusionat, que "a aquesta Família

pertanyem". A força de comandes vaig anar afegint al meu taller sant Tomàs Moro, l'indi sant Joan Diego, sant Francesc d'Assís, els arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael, àngels músics i una infinitat de querubins. També m'han demanat imatges de pròcers i fins d'una parella de tango, però no vaig tenir valor per intentar-ho: no em neix.

**Parlant de sant Josepmaria, com va conèixer l'Opus Dei i què va significar a la seva vida?**

Vaig conèixer l'Obra a Rosario, ciutat on vaig néixer i vaig demanar l'admissió el 1954 quan treballava com a professora universitària a la càtedra de Pedagogia. Et diria que tenia molt en comú amb l'Obra encara abans de conèixer-la, perquè em preocupava la situació dels universitaris, especialment la d'aquells que venien de l'interior del país i vivien molt precàriament i

solitàriament. Per ajudar-los i acompanyar-los, amb altres professionals vam donar cursos breus de filosofia, vam formar una penya literària, "Paul Claudel", i un grup de teatre, "Teatre Universitari Centaure". Tot molt divertit. Però també desitjava -i no sabia com- posar una casa per a estudiants.

Vaig començar a tenir direcció espiritual a l'Opus Dei aconsellada pel sacerdot amb qui em confessava i que va ser destinat a un altre país. Vaig fer un recés espiritual i vaig simpatitzar amb les primeres dones de l'Obra: Sabina, Ofelia, Kitty, María Elsa ... Vaig anar descobrint l'esperit de l'Opus Dei amb elles: em semblava que feien vida el llibre *Camí*, que tant m'agradava. I quan vaig saber l'amplitud dels seus projectes, entre els quals es trobava de forma immediata posar una residència universitària, vaig demanar l'admissió.

¿Què va significar en la meva vida?  
Et diria que un canvi d'òrbita. Seguir  
fent el mateix: estudiar, ensenyar,  
investigar, tenir alguna  
responsabilitat en la marxa de la  
casa, freqüentar els mateixos llocs:  
escoles, universitat, ministeri, i fins i  
tot al mateix mitjà de locomoció:  
moltes vegades una *motoreta* . És a  
dir, seguir treballant amb les  
mateixes pedres però "construint  
una catedral". Gaudint de la sort  
d'estar involucrada en un projecte de  
Déu.

**És una de les primeres sis  
numeràries argentines: quina idea  
tenia de l'Obra en aquell moment?**

Una idea una mica confusa, encara  
que positiva, ja que coneixia alguns  
membres de l'Obra. Als anys 50 es  
coneixia molt poc d'aquesta  
institució (ja que era recent). I la  
majoria de les vegades el que es creia  
saber era incorrecte.

Recordo que un dia després de Missa em vaig posar a llegir *Camí* i el rector, que era molt sant i m'estimava molt -jo era la presidenta de l'Acció Catòlica de la seva parròquia-, es va acostar i d'un cop amb la mà va llançar el llibre per l'aire ... I, repeteixo, es tractava d'un sant sacerdot. Els prejudicis que arribaven -es deia que "de bona font"- eren molt negatius. Fins i tot les meves amigues -que tenien inquietuds espirituals- m'advertien sobre les opinions que circulaven. La meva mare tampoc entenia res al principi. En pocs anys cap d'elles va fer cas d'aquests prejudicis.

Sí, sóc la sisena numerària argentina. És molt curiós però en aquest moment no ens adonàvem que érem de les primeres. Recentment ara que som octogenàries -i mirem el recorregut i ens riem de com ens ficàvem de peus a la galleda- prenem consciència d'aquest privilegi. He

viscut, amb tanta naturalitat cada etapa que no ens adonem que Déu es servia també de nosaltres per fer la Obra a l'Argentina. I des de l'Argentina, perquè una de les sis primeres és a Japó. Una altra, la primeríssima, ens espera en el cel. I això és el més impressionant: veure el que ara veiem i saber que no hem fet res extraordinari, tot ha estat normal. Amb persones normals i corrents Déu se les va arreglar per fer-ho tot! Això és el més increïble, i només es veu quan un mira cap enrere.

Quan iniciàvem la tasca en una nova ciutat i no es tenia "ni on reposar el cap" (molt evangèlic i sense metàfora: no arribaven els llits), quan participàvem en l'impuls d'una escola, un dispensari, una revista o una universitat i en la reunió "de creatius" no hi havia ni cadires per seure. No eren suficients ni les cadires ni els altres mitjans: no es

tenien diners, ni sostre, ni terreny, ni, en el cas de la Universitat, lleis que permetessin crear-la i, malgrat tot, totes aquestes iniciatives, també la Universitat, al seu temps, naturalment, quan Déu va voler, van sortir. Avui existeixen.

És que a poc a poc, amb oració i "al pas de Déu", molta feina i l'ajuda de tanta gent generosa, les iniciatives es fan realitat. Perquè, com ens deia sant Josepmaria, és Déu qui les vol i tot ho fa Ell comptant amb el lliurament nostre.

**¿Va conèixer sant Josepmaria? Què és el que més li va atraure de la seva personalitat?**

El vaig conèixer el 3 de maig del 67. Vaig anar a Espanya per qüestions de feina i, en arribar, vaig saber que el Pare, sant Josepmaria, era a Madrid.

La primera impressió que vaig tenir va ser la d'estar davant d'una

persona molt gran i esgotada. Em va fer pena: no me'l imaginava així. Érem a un a habitació a prop de trenta persones. Es va asseure davant de nosaltres i va demanar que li expliquéssim alguna cosa. Moltes de les presents eren numeràries auxiliars, joves, plenes de vida, que parlaven i cantaven i cridaven amb notable espontaneïtat. Vaig veure que el Pare es reanimava i, quan va començar a parlar d'apostolat, vaig ser testimoni del gran canvi. Va ser una altra persona.

El que deien del Pare, "que l'ànima espiritual tirava de la part corporal"-i de vegades em semblava frase feta-, vaig constatar que era cert. Era, realment, una altra persona. El vaig veure entrar aplatat, amb pas pesat i ¡de sobte! estava davant d'un sacerdot ple de vitalitat, que desbordava energia i amor a Déu. Em va impactar, vaig palpar aquella embranzida espiritual i aquella

alegria contagiosa i em vaig dir:  
aquest és el Pare! Ara sí, aquest és "el  
meu" Pare!

Em va atreure la seva alegria i el seu fervor apostòlic, el seu cor agraït i la seva afabilitat. Vaig tornar a estar amb ell quan va venir a l'Argentina, el 1974. Vint anys després vaig voler plasmar aquests trets tant en una imatge de mida natural com en una més petita, i ho vaig intentar en el modelatge del somriure i en l'actitud cordial de la seva postura. Ho recordo amb freqüència. Pel que em resta de vida m'agradaria imitar-lo en moltes coses. N'hi ha una, en la que ja he començat: en mirar enrere dir el que ell deia al final de la seva vida: "I ara tot alegries, tot alegries".

---

opusdei.org/ca-ad/article/imatges-que-  
conviden-a-resar/ (02/03/2026)